

Twinbears in India 2024

Eerste verslag: uitdeling 29 februari 2024

Met 196 twin-knuffels in twee legerplunjezakken vertrekken we naar India.

Na 16 uur reizen komen we aan in het vissersdorp Mamallapuram, waar we zullen logeren in een guesthouse en vandaar zullen we gaan werken.

We hebben een werkplan gemaakt met Sonny Saravanan, één van de managers van Tamilnadu Village Outreach. Hij zal ons, net als andere jaren, helpen en begeleiden bij de uitdelingen.

Het werkplan is een leidraad, want elke afspraak die we maken met wie dan ook verandert ook weer. We zijn in India!

De eerste uitdelingsdag is donderdag 29 februari 2024. En volgens Sonny is het genoeg als we vandaag 40 twins meenemen. Hij komt ons ophalen met de nieuwe bus van John. Prachtig. We plakken meteen vast op het plastic van de achterbank.

Sonny vertelt dat de kinderen in de peuterspeelzaal daar pas om half elf zijn, dus dat we eerst naar een dorp gaan waar huizen gebouwd worden. Daarna naar de school waar de toiletten gebouwd moeten worden en dan naar de school met de overkapping. Als laatste naar die peuters.

Op weg dus, we hoeven dit keer tot onze verbazing niet bij het tankstation te stoppen. Dat komt later. Het dorp in aanbouw, zal ik maar zeggen, kennen we goed. We hebben er op het schooltje al eens twins uitgedeeld en we hebben er een kast mogen laten afleveren.

De schooljuffrouw zit alleen in de klas en ze zit net te lunchen. Ze is nog steeds heel blij met de kast.

Een kindje speelt even buiten de poort en vlucht gauw naar zijn veilige plek, maar

komt dan toch maar nog even kijken naar wie daar nu lopen....

Sonny vertelt ons ondertussen trots over de huizen die daar door de organisatie waar hij voor werkt worden gebouwd. Elk huis telt twee kamers.

We worden voorgesteld aan de bouwmeester, Balu. Hij loopt met ons mee, praat honderd uit met Sonny en maakt van stenen een trappetje zodat we het huis in wording ook van binnen kunnen zien.

Het babbelen van de heren gaat door tot bij de auto en dan blijkt dat Balu met ons meegaat naar het volgende dorp.

We gaan nu naar het schooltje waar we vorig jaar de twins hebben uitgedeeld en waar we het probleem van de toiletten zijn tegengekomen.

De weg naar dit dorp is meer geschikt voor een terreinwagen en niet voor dit busje. Het dorp met het schooltje ligt heel afgelegen. Sonny toetert, een jongen komt aangerend en maakt het hek open. En dan wil Sonny zó naar binnen rijden. Hij ziet de enorm hoge drempel niet en daar knallen we dan ook met de nieuwe bus tegenaan. Au.

We worden warm welkom geheten door de bovenmeester en hij vertelt dat hij er zelf niet was vorig jaar, toen had hij net een studiedag. Hij werkt op deze school al zestien jaar en straalt vriendelijkheid uit.

We gaan het lokaal binnen waar de lerares en alle kinderen al op ons wachten. We zeggen: “Wannakam” en dat betekent ‘goedendag’.

De stoelen staan al klaar en Sonny vraagt ons ‘een verhaal’ te vertellen. Nou, dat is nu ook weer grappig.

Wat voor verhaal dan? En Sonny gebaart dat alles goed is. Carla vertelt dus waar we vandaan komen en dat we vorig jaar hier ook waren en knuffels hebben uitgedeeld. Of ze die nog hebben? Jazeker!

Na het praatje vertelt de bovenmeester, wiens naam ik ben vergeten te vragen, dat er vijf nieuwe kinderen zijn. Ik ga de twins samen met Sonny uit de auto halen en geef ze aan de kinderen.

O ja... en nòg één.... Oh ja, en de teachers hebben ook een kind....

Dus haal ik er nog drie.

We krijgen thee met suiker en melk in een (gelukkig klein) bekertje. En koekjes.

We vragen de bovenmeester of het meisje in de mooie jurk zijn dochter is. Nee, dit meisje komt binnenkort op school en ze is vandaag vast aan het wennen.

Een jongen met autisme krijgt een kat. Hij is er heel blij mee. Zijn zusje zorgt heel liefdevol voor hem en zorgt er ook voor dat de kat mee naar huis gaat straks.

Daarna doen acht meisjes een dansje voor ons. De voorste en kleinste is een natuurtalentje. De dans gaat over het boeren leven en is zoveel mooier dan de K3 tiktokdansjes!

Dan is het tijd voor business en nemen we afscheid van de kinderen. We lopen naar het krot wat nu de wc is voor alle kinderen. De wc zelf is buiten gebruik en dat lijkt ons meer dan logisch. Het washok dient nu als wc voor de meisjes. En de jongens? In de bosjes, neem ik aan.

Balu en Sonny vertellen dat er drie toiletten moeten komen: een jongens-, een meisjes- en een lerarentoilet. Op het dak komt de ton voor het water en ernaast komt een septiktank. Nou, Balu gaat er eens een mooie tekening en offerte voor maken.

We kijken nog even bij de kok, ze maakt twee keer per dag eten voor alle kinderen. Dat doet ze goed en met veel plezier, zo te zien. We zeggen gedag, lopen langs de school naar de auto en dan overvalt mij een emotie van dankbaarheid. Dankbaarheid dat we dit mogen doen. Carla loopt voor me en het lijkt wel of ik ook haar moeder daarnaast voel. Wat zou ze trots op haar dochter zijn geweest. (Of misschien wel: zijn.) Ik knuffel Carla en vertel dat haar.

Dan rijden we, nog steeds met Balu, naar de school waar we de overkapping vorig jaar hebben laten maken. Het ziet er prachtig uit! Oké, niet rond, zoals we geoffreerd kregen, maar vierkant, zoals de school dat wilde. En we begrijpen dat wel. Het is zo groter en het ziet er echt heel goed uit.

Als ik vraag waar nou dat bordje 'Twinbears' is, die Sonny eigenhandig zou gaan maken (!) lacht hij en zegt dat de school eerst nog gaat zorgen dat de vloer betegeld wordt.

De lerares laat ons een filmpje zien van een dansuitvoering van de kinderen waarmee ze, zo begrijp ik, geld ophaalt daarvoor.

We delen nog wat twindieren uit aan de kinderen die nieuw zijn op school.

We zitten en Carla geint met de nu één jaar ouder en enigszins dikker geworden jongen die ze vorig jaar een aap gaf.

Ze laat hem de foto zien en dat willen alle kinderen zien. Dat wordt een heel gezellig gedrang.

Ik herken het meisje met de vlechten die we een poes gaven vorig jaar.

We kijken we nog even naar de keuken, waar twee vrouwen elke dag twee keer voor zeventig kinderen koken.

In de hoek van het schoolterrein wordt iets gebouwd en Balu vertelt dat hij daar bezig is om net zo'n toiletgebouw neer te zetten als waar wij om vragen. Dat is mooi. Een man met ervaring. We hebben vertrouwen in hem en na de school verlaten te hebben, zetten we Balu af bij het dorp in aanbouw en rijden wij door naar de peuterspeelzaal in Devaneri.

Daar worden we hartelijk verwelkomd. Eén van de vrouwen wil zelfs een omhelzing. De peuters zitten op de grond en hebben elk een bord voor zich, sommige kindjes worden geholpen door één van de volwassenen. Eerst eten en dan de uitdeling, lijkt ons zo.

Maar ik zie dat bij enkele peuters de aandacht geheel en al niet meer bij het eten is en één voor één worden ze van de etensresten ontdaan en wordt de vloer aangeveegd.

We hebben het tafereel rustig zittend aangekeken en staan nu op met elk een tas met dieren. Ik geef een jongetje een konijntje en Carla een ander kind een aap. Maar de hoofdleidster lijkt ons een wat bezig type en begint aan de kinderen te trekken en ons te commandereren: 'sit' en 'photo'. We willen beste meewerken, alleen op een gegeven moment zijn we het zat en gaan doen waarvoor we zijn gekomen: de dieren aan de kinderen geven.

We vragen hier en daar aan de kinderen of ze zo blij zijn met het dier dat ze kregen, maar ja, het zijn peuters hè en wij gróte witte mensen. We moeten het doen met observeren.

Dan zegt de leidster dat er acht kinderen ziek zijn. Een andere vrouw beaamt dat en ik ga met Sonny er nog acht uit de auto halen. We leggen die op de bank (sorry, in de chaos geen foto van gemaakt). Ondertussen vraagt de leidster nog aan Carla om hulp voor deze arme school. Geld het liefst. Carla legt haar uit dat we elk jaar één schoolje helpen, dus dat we dat niet kunnen doen.

Met gezwaai nemen we afscheid. Sonny brengt ons terug naar Mamallapuram en zet ons halverwege de achterstraat af. Zo mogen we toch nog even in de bloedhitte naar ons guesthouse lopen. Daar ploffen we neer op het balkonnetje en praten na. Hoe gaan we het geld bij elkaar krijgen voor het project van de toiletten? We zullen er even hard aan moeten trekken....

Het is een prachtige ochtend geweest. We hebben er een heel goed gevoel over.

Ook zijn we blij dat we nu even in de schaduw mogen zitten breien en ondertussen naar de vissers mogen kijken:

